

GRADA®

*Eva a Michal
skořepovi*

Chytré pohádky

z městské zahrádky

**ZVÍŘÁTKA
VE SVĚTĚ FINANČÍ**

*ilustrovala
Eva del Risco Koupová*

*Eva a Michal
skořepovi*

Chytré pohádky

z městské zahrádky

**ZVÍŘÁTKA
VE SVĚTĚ FINANCÍ**

*ilustrovala
Eva del Risco Koupová*

Eva Skořepová, Michal Skořepa

Chytré pohádky z městské zahrádky

Zvířátka ve světě financí

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala GRADA Publishing, a.s.
U Průhonu 22, Praha 7 jako svou 4929. publikaci

Ilustrace Eva del Risco Koupová
Realizace obálky Jan Dvořák
Sazba Jan Šístek
Odpovědná redaktorka Michaela Průšová
Počet stran 88
První vydání, Praha 2012
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© GRADA Publishing, a.s., 2012

ISBN 978-80-247-4374-5

GRADA Publishing: tel.: 234 264 401, fax: 234 264 400, www.grada.cz

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-7626-2 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-7627-9 (ve formátu EPUB)

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Obsah

Kočíí loupežnice	5
(Výdělek jako odměna za práci)	
Jak se straka Pika chystala na zahradní slavnost	15
(Peníze jako prostředek směny a uchovatel hodnoty)	
Moucha Blanka na dobrodružné výpravě	27
(Banka a služby bankomatu)	
Myš Markéta ze supermarketu	37
(Bezhotovostní platební styk)	
O spořivém křečkovi	47
(Význam úspor, rezerv a péče o majetek)	
Míla a Míla touží po domečku	59
(Výhody a nevýhody nákupu na úvěr)	
Kokršpaněl a jeho pán	69
(Role daní a veřejných financí)	
Pavoučí pohádka o štěstí	77
(Pomoc druhým v nouzi)	

Ahoj děti!

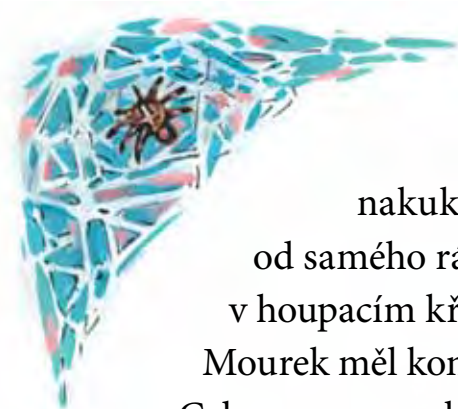
Jmenuju se Rudla. Vítám vás u nás ve městě. Jsem malý, protáhnu se i tou nejmenší skulinkou a mohu tak lehce sledovat dění kolem mě. Nic mi neunikne. Pozorování vás, lidí, je opravdu velmi napínavé. Všechno, co jsem se dozvěděl, pečlivě spřádám do pohádek. Ty nejzajímavější z nich naleznete právě v této knížce. Doufám, že se vám budou líbit.

Pěkné počteníčko vám přeje

Rudla Kříž

Kočí loupežnice

Na verandě rodinného domku seděl kočí kluk Mourek. Jarní sluníčko nakukovalo dovnitř velkými okny už od samého rána a on spokojeně odpočíval v houpacím křesle. Lidská smečka odešla – Mourek měl konečně trochu času sám pro sebe. Celou noc se proháněl po střechách s ostatními kocoury a zpíval své mrouskavé: „Mňňňáááóóó, mňňňáááóóó, co se ve městě staaallllooóó.“ Nezapomněl ani na pravidelnou noční obchůzku. Po tak namáhavé noci byl pořádně unavený.

Nemohl si ale lehnout na svůj polštářek jen tak, celý špinavý a umolousaný s pacičkami od bláta. Na řadu tedy přišla ranní hygiena. Mourek si olizoval svůj kožíšek pěkně kousek po

kousku. Jeho zrzavobílé proužky brzo zářily stejně jako paprsky sluníčka. Ještě vyčistit náprsenku a bílé tlapičky.

Ty vypadají jako ponožky, ve kterých ráno odešel do školy můj člověčí kamarád Toník, pomyslel si Mourek.

Konečně je vše hotovo. Je čistounký a spokojeně se pohupuje v křesílku. Oči se mu zavírají a zdá se mu, že staré hodiny vedle okna tikají čím dál pomaleji: tiktak, tiktak, tik ... tak ... tik...

Najednou vzduchem zahřmělo: buch a křáp! To spadl květináč hned vedle houpacího křesla. Mourek okamžitě vyskočil na všechny čtyři a rozhlížel se. V rohu verandy stála vylekaná kočka Líza. Protáhla se pootevřenými dveřmi a chtěla se vrhnout na misku s mlékem, které ji svou vůní přivábilo až ze zahrady. Nechtěně přitom strčila do květináče, a teď tu stojí celá vystrašená. Oči zelené jako smaragdy do široka otevřené, šedobílé chloupky na tělíčku schlíplé.

To se Mourkovi vůbec nelíbilo. Zavrčel: „To jsi ty, vrrrauu, ta Líza, vrrrauu, co mně vždycky všechno mlíčko slízá?“ Líza hned poznala, že o snídani bude muset bojovat.

Kočičí rvačky většinou nekončí dobře, ale nejedla už několik dní a hlad byl silnější než její strach z velkého kocoura. Divoce

se na něho podívala. Zastráším ho, řekla si. Takový lenivec, co se od rána povaluje na polštáři, mi nemůže nic udělat. Nahrbila se a špičkou ocasu pohybovala ze strany na stranu. Dávala tak Mourkovi najevo, aby jí uhnul z cesty.

Mourek se ale nechtěl o svoji misku s nikým dělit. Toník mu do ní pravidelně každé ráno přináší vlahé mlíčko, maso nebo kočičí křupky. Snídaně je pro něho, pro Mourečka. Ne pro žádnou poběhlici. „To je moje snídaně,“ zavrčel na Lízu a nahrbil se. Byl připraven skočit, v případě že se Líza jen o píd přiblíží k misce. Ve svém oranžovém kožichu vypadal skoro jako malý tygr. Líza věděla, že ten kočičí kluk dostává mlíčko každé ráno čerstvé. Jedna miska by mu snad nechyběla. Už si ani nepamatuju, kdy jsem měla plné břicho já, povzdechla si a připravila se k útoku. Ještě stihla naježit hřbet, aby vypadala o něco větší a silnější, než ve skutečnosti je, a opatrně se k misce přiblížila o jeden kočičí fousek.

Takovou drzost Mourek nevydržel. Jedním skokem byl u Lízy, vyprskl své skřípavé: „ňaaauuu,“ a dal jí packou jednu za ucho. Líza zavřeštěla: „auuuuu,“ hbitě se otočila a packou mu pohlavek vrátila. Vrhli se

jeden na druhého – chlupy létaly na všechny strany.

Zakousnutí do sebe se kouleli z jedné

strany na druhou jako obrovský duhový míč.

Z chlupaté

koule občas vykoukla přední tlapka, zadní tlapka, ouško nebo ocásek. Pustili se až ve chvíli, kdy svými propletenými tělíčky narazili do misky s mlékem. Šplouch. Miska se převrhla a mléko je zchladilo oba dva.

Z mokrých kožíšků jim stékaly bílé kapičky. Provinile pozorovali kaluž, která se rozlévala do všech stran.

„No, to se vám tedy povedlo,“ ozvalo se nad jejich hlavami. „Toník nebude rád, že po vás bude muset uklízet celou verandu,“ pokyvoval hlavou ze své sítě Ruda Kříž. Byl to pavouk-křížák, který s oblibou všem říkal, že každý si musí nést svůj kříž životem sám. Ostatně on byl dobrým příkladem. „Slečno Lízo, vy moc nepopotahujte. Je zbytečné brečet nad rozlitém mlékem. Raději s tou podlahou rychle něco udělejte. Vlákna mé pavučiny se lehounce rozhoupala, vypadá to, že se k domu blíží nějaké kroky.“ Líza a Mourek vylekaně pohlédli jeden na druhého a bez jakéhokoli domlouvání se pustili do práce. Jazyčky slízávali rozlité mléko o sto šest. Pěkně společně – pomáhali jeden druhému. Líze se podařilo alespoň trochu zahnat to ukrutné kručení v bříšku. Mourek si zase oddechl, že se k rozbitému květináči nepřidá ještě ušpiněná podlaha. I tak se na něho budou lidé z člověčí smečky zlobit.

S poslední kapkou mléka, o kterou se ochotně postarala Líza, se otevřely dveře a na prkenné podlaze přistála velká bota. Byl to Toníkův tatínek, který přišel

nečekaně z práce domů. Jakmile uviděl rozbitý květináč a Mourka ve společnosti slečny Lízy, zavrtěl překvapeně hlavou.

„Mourku, Mourku, ty si začínáš vodit domů kočičí návštěvy. No, alespoň ti tady není tak smutno, když odejdeme do práce a Toník do školy.“

Sklonil se a začal uklízet střepy. Přitom kočičím čtyřnožcům ušetřil krátké kázání: „Ale přátelé, tolik byste tady vyvádět nemuseli. Proč po sobě hned při prvních neshodách házet nádobím?“ Střepy posbíral a zmizel v domě.

Mourek se otočil na Lízu, chtěl jí poděkovat za pomoc. Už pro něho nebyla takovým vetřelcem jako před rvačkou. Kočičí slečna ale nikde. Mourek vzhlédl k pavučině: „Rudo, kam zmizela Líza?“ Pavouček smutně pokýval hlavou: „Lízu tatínek pěkně vystrašil. Ona není zvyklá na lidskou společnost tak jako ty. A ty ses k ní také moc hezky nechoval. Její loupeživé výpravy k tvé misce jenom dokazují, že je to kočka bez domova. A co je horší, kočka bez misky. Bez misky, do které by jí někdo dal každý den něco na zub. Je to prostě taková bezdomovkyně, která žádnou svou lidskou smečku nemá.“

„Mňůů, asi budeš mít pravdůůů. Všiml jsem si, že kouká tak divoce a je taková pohublá a ušmudlaná. Nevypadá vůbec jako kočka domácí. Copak asi dělá celé dny tam venku? Možná se toulá po zahradách a kůlnách, jen aby si opatřila něco k snědku,“ přemýšlel Mourek nahlas. „Asi neví, že stačí odvést nějakou práci – myslím tím ochránit dům od myších,

potkaních a jiných hraboších ocásků, nebo pohlídat třešně, aby je v létě neozobávali ptačí nenechavci – a lidé se potom k nám, kočkám a kocourům, chovají pěkně. Drbou nás za ušima, hladí po hřbetě, a hlavně se každý den postarají o naši snídani, oběd i večeři. O mě nejvíce pečuje ten nejmenší z lidské smečky – Toník,“ usmíval se Mourek.

Z pavoučí sítě se ozvalo: „Takové štěstí máš jen ty. Líza asi ne. Žádný z lidí ji nepřijal a nikdo se o ni nestará tak, jako se o tebe stará tvoje člověčí rodina. Možná ani neví, že bez práce nejsou koláče. Abys tomu rozuměl – chci říct, že bez práce není plná miska. Možná Líza pracovat neumí, a proto se z ní stala taková kočičí loupežnice.“ „To není pravda. Pracovat umí. S podlahou mi přece pomohla,“ začal se rozčilovat Mourek. Vyběhl ven a dal se do hledání kočičí slečny. Prošmejdil všechny zahrady v okolí, nakoukl i do těch nejzapadlejších koutů. Drápky se mu zasekávaly do dřeva, jak skákal z kůlny na kůlnu, ze stromu na strom. Líza nikde.

Byl večer. Mourek seděl celý unavený na střeše za komínem. Hrál si tam kožíšek a uběhané tlapky. Celodenní pátrání po Líze bylo zbytečné. Na obloze se objevovaly první hvězdy, v okolních domech se rozsvěcovala okna. Lidé přišli už dávno z práce domů a teď odpočívali. Tu a tam se ozýval cinkot talířů. Chudák Líza. Copak asi dělá? Mourek smutně opřel hlavičku o komín. Měl by vyrazit na svoji pravidelnou obchůzku domu a zahrady. Čekala ho noční směna. Žádná myška nesmí do domu proklouznout. Do práce se mu ale dneska nechtělo. Bylo mu smutno. Cítil se sám. V tu chvíli zasvítily na střeše kůlny velké smaragdové oči. Mourek

zbystřil. Kdosi se tam labužnický protahoval a zíval. Vždyť je to Líza!

Tak jsem ji nakonec našel, zaradoval se. Hop a skok a stál u ní. „Ahoj, Lízo. Celý den tě hledám. Chci ti poděkovat. Moc se mi líbilo, jak jsi mi dnes pomohla vytrít podlahu. To byla rychlost! Tatínek nakonec nic nepoznal. Nechci se s tebou už hádat, ani prát. Pochopil jsem, proč jsi taková, no, taková kočičí zlodějka. Máš hlad, a nemáš žádnou svoji misku. Že je to tak?“ Líza neochotně přivřela oči. Snad to znamenalo: ano, nemám žádnou misku, ale nechci to vymňoukat tobě ani nikomu jinému. O tom já se bavit s nikým nebudu.

Mourek hned pokračoval: „Jestli chceš, můžeš mně s mou prací pomáhat. Pro jednoho kocoura je těžké ohlídat celý dům, zahradu, sklep i kůlnu. Jsem noční hlídač, a ty bys mohla být také.“ Líza se na Mourka dívala nedůvěřivě: pracovat? A pravidelně? To ona nezná. Mourek vysvětloval dál: „Podívej, lidé také chodí do práce. Za svoji práci dostávají zaplacenou penězi. Já jsem ale kočičí hlídač, a tak nedostávám zaplacenou penězi, ale miskou různých dobrot. Pokud chceš mít pravidelně co jíst, musíš také pravidelně pracovat. Pomoz mi s nočními obchůzkami a vyháněním nezvaných hostů, a já se s tebou potom rád o svoji misku rozdělím,“ navrhoval Mourek a napjatě čekal, co ona na to. „Na tom něco je,“ pokyvovala Líza hlavou. Plná miska každý den, to by bylo něco. Mourek se jí koneckonců také líbil – mohli by odteď trávit více času spolu. Seděli vedle sebe – mňoukali si o tom, kolik mají kočky domácí práce. Bylo jim dobře. Mourovaté kožíšky jim jiskřily, jako by jim do nich z noční oblohy popadaly všechny nebeské hvězdičky.

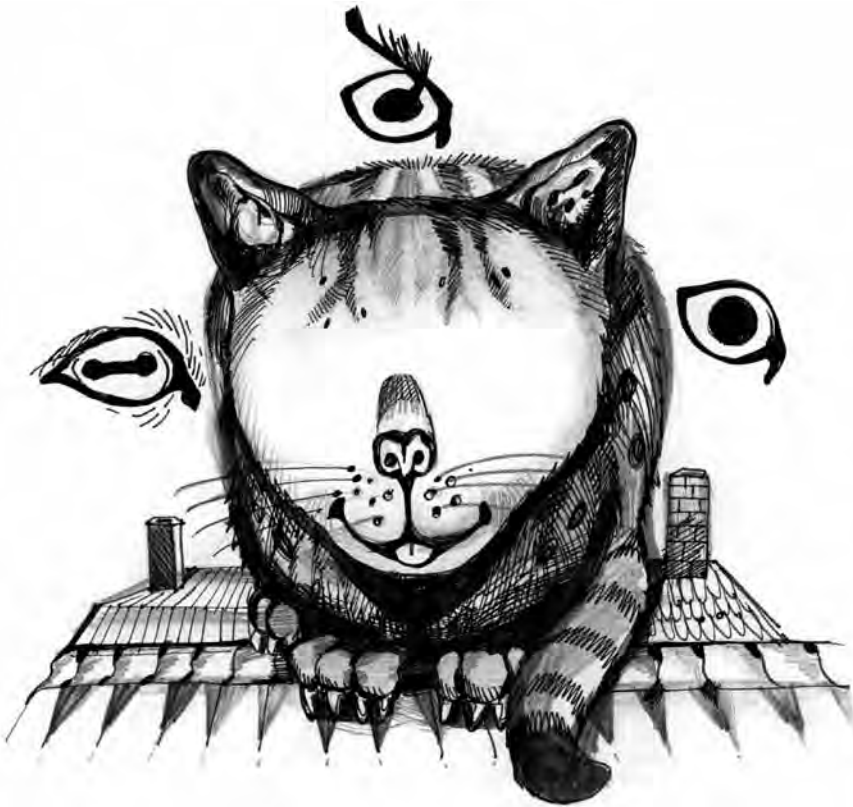
Ráno našel Toník na verandě vedle Mourka i Lízu. Ti dva se k sobě tulili a předli dvojhlasně. Jen co uviděli Toníka, třeli se mu o nohy a hlasitě se dožadovali: „Mňňaa, hlídali jsme v noci zahradu a teď máme na jídlo náladu, mňňaa.“ Toník se podíval na kocouří hladovce. Těm jedna miska stačit nebude, napadlo ho. A tak vedle misky pro Moura přistála na verandě ještě jedna miska. Miska pro Lízu.

Otázky pro pozorné čtenáře

- Jakou práci měl v pohádce na starost Mourek?
- Které důležité české přísloví v pohádce zaznělo?
- Co by se stalo, kdyby všichni lidé chtěli jenom brát to, co udělá někdo jiný, a nikdo nechtěl pracovat?
- Zeptej se rodičů, jestli jsou někteří lidé bez práce a proč. Jak tito lidé žijí?

Mourek zahlédl na střeše velké smaragdové oči kočky Lízy. Pokud jsi odpověděl na všechny otázky, vyber pro Lízu správná kočičí kukadla a dokresli jí je.

Jak se straka Pika chystala na zahradní slavnost

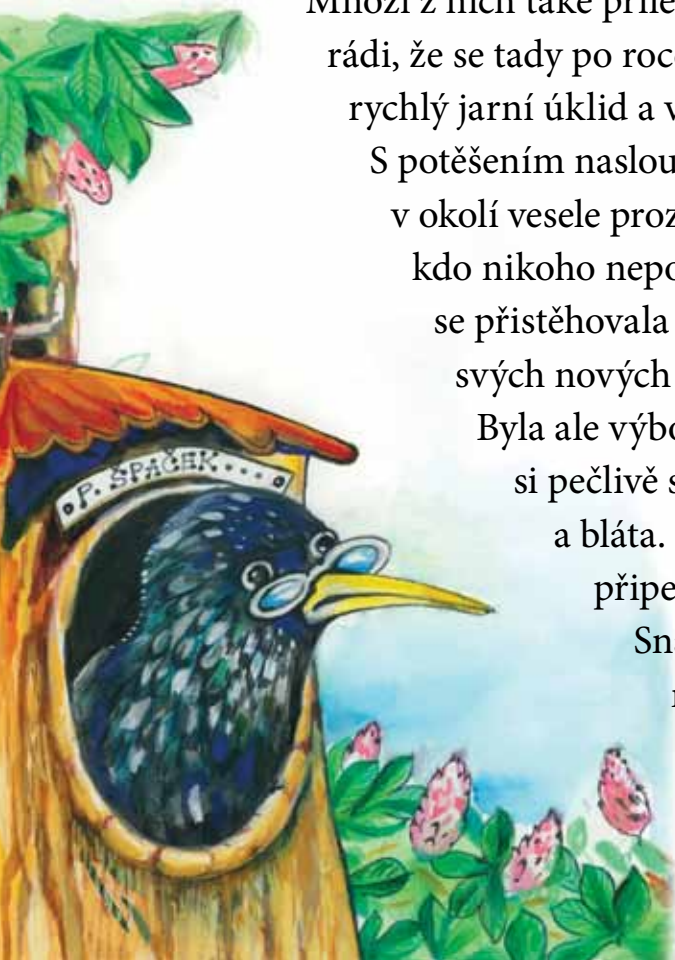
Ze zahrady se ozvalo skřípavé: „Tri, tri, tríí, trihyhýý.“ To svým zpěvem vítal jaro špaček Láďa. Každý rok přilétal na letní byt do ptačí budky na zahradě. Jak měl ve zvyku, nejdříve pozdravil své sousedy: „Tri, tri, tríí! Halóó! Máme tady jaróó.“ Obyvatelé okolních zahrad mu svým zpěvem odpovídali.

Mnozí z nich také přilétli z dalekých krajin a byli rádi, že se tady po roce setkávají. Láďa provedl rychlý jarní úklid a vykroukl z budky ven.

S potěšením naslouchal, jak si všichni opeřenci v okolí vesele prozpěvují a zdraví se. Jediný, kdo nikoho nepozdravil, byla straka. Nově se přistěhovala na zahradu a se zdravením svých nových sousedů si hlavu nelámala.

Byla ale výborným stavitelem. Budovala si pečlivě své hnízdo z větviček a bláta. Právě si nad svůj příbytek připevňovala jakousi stříšku.

Snad aby jí do hnízda nikdo neviděl.

„Dobrý den, strako,“ chtěl se s ní seznámit Láďa, „vy asi budete moje nová sousedka.“ Straka se na špačka ani nepodívala a horečně pokračovala ve své práci. Láďa se zarazil – asi mě neslyšela, a proto neodpovídá. Zkusím to znovu: „Dobrý den.“

„Ahóóój, já jsem strrrraka

Pika,“ zahalasila stračí slečna. Pika? Zvláštní jméno. A proč mi hned tyká? divil se Láďa. Tahle stračí slečna si asi nevšimla, že mluví se starším ptačím pánem, který už má sem tam to pírkó prošedivělé. Nikdo ji asi nenaučil, jak slušně pozdravit.

„Tak ještě jednou, dobrý den,“ zkoušel to Láďa a už se trochu mračil. Straka konečně odpověděla podle pravidel ptačího chování: „Dobrrrý den, pane Špačku, já jsem slečna Pika Strrraková. Co si přejete?“ Tak je to správně, usmál se pod křídla Láďa a pokračoval nahlas: „Chtěl jsem se vám představit. Jsem váš soused a bydlím nedaleko. Vidím, že pilně pracujete,“ byl zdvořilý jako vždycky. „No, to je pravda, ale už mě nezdržujte. Chci mít hnízdo brzo hotové, abych se mohla připravovat na ptačí slavnost,“ nevrle odpověděla straka. Láďa byl rozpačitý, s takovým chováním se už dlouho nesetkal.

Druhý den letěla slečna Pika nad ptačí budkou. Na krku se jí houpalo cosi obrovitého. Láďa ji pozdravil, ale ona jako by ho neviděla. Slečna Straková by opravdu potřebovala lekci slušného chování.

Ládovi došla trpělivost, vzlétl a straku dohonil: „Dobrý den, my se přece již známe. Asi jste si mě nevšimla?“ „Brrý, brrý den,“ zašveholila straka. „Chtěl jsem vás jenom upozornit, že je slušné na pozdrav odpovědět. Pominu to, že budete jistě o mnoho let mladší než já, a nic by se tedy nestalo, kdybyste pozdravila první.“ Straka se dala do omlouvání. Chtěla si pana Špačka udobřit, a tak ho pozvala k sobě domů. Doufala, že si všimne, jak jí to dneska sluší. Na krku se jí blýskaly obrovské červené korále. „Konečně jsem slušně oblečená, nechodím tu před vámi v pracovním jako minule,“ pyšně se dmula před špačkem. Mně by stačilo, kdybyste byla trochu milejší sousedka, blesklo Ládovi hlavou. Ale nahlas se zeptal: „Kdepak jste si ty krásné korále koupila?“ „Koupila? To slovo neznám. Vzala jsem je z jednoho otevřeného okna támhle naproti přes dvůr,“ odpověděla straka jakoby nic. „Víte, mně se líbí všechno, co se trochu blýská,“ svěřila se Pika špačkovi. „Vy mi chcete říct, že jste je někomu U-K-R-A-D-L-A?“ Teď se pan Špaček opravdu rozzlobil. „A to, co se blyští támhle v koutě, to jste vzala kde?“ Straka poznala, že je zle.

Špačkovi se něco nelíbí. Hned se dala

do vysvětlování: „Tohle krásné

lesklé kolečko vypadlo včera

na zahradě z kapsy malému

pihovatému klukovi. Jen

jsem to kolečko uviděla,

letěla jsem pro něj.

Chtěla jsem se jím ozdobit na zahradní slavnost. Nemá ale očko, abych si ho mohla pověsit na krk, a tak jsem si dnes přinesla korále," se zálibou se prohlíží straka. „Korále, kolečko! Vždyť všechny ty věci někomu patří. Pro někoho mají určitou cenu. Ukažte mi to kolečko, prosím. No ano, toto lesklé kolečko, jak říkáte, je ve skutečnosti dvacetikorunová mince, slečno Piko. A ten malý pihovatý kluk byl určitě Toník. Včera běhal po zahradě celý ubrečený a cosi hledal. Teď už mi je jasné co. Hledal tuhle tu svou dvacetikorunu.“ „Nevím, co je mince a co je dvacetikoruna," přiznala se straka. „Tak vy nevíte, co je mince nebo dvacetikoruna. Vy nevíte, co znamená nakupovat. Vy toho, slečno, ještě tolik nevíte. Hlavně nevíte, že krást se nemá. Neznáte základní pravidla slušného chování," smutně pokýval hlavou Láďa. „Tu dvacetikorunu musíme Toníkovi vrátit.“ Piku to zaskočilo, ale viděla, že pan Špaček je opravdu rozzlobený, a tak neochotně souhlasila. Láďa vzal do zobáčku blyštivý penízek a letěl s ním do ulice před domem. Věděl, že tudy zanedlouho půjde Toník ze školy. Penízek položil na chodník a spolu se strakou usedli na lampu. Čekali, co se bude dít. Na rohu ulice se brzy objevil malý kluk se školní taškou. Byl to Toník. Jen co zahlédl minci, radostí vykřikl:

„Dvacetikoruna!

Úplně stejná,
jakou jsem
včera ztratil
na zahradě.“
Popadl

peníz, otočil se a běžel to oslavit do cukrárny. Straka s Láďou za ním. Snegli se k výloze a usadili na parapetu. Pozorovali, co ten kluk v obchodě dělá. Toník dlouho prohlížel cukrovinky na pultě. Potom podal peníz paní prodavačce a dostal do ruky dvě lízátka. „Vidíš, strako, takhle lidé nakupují. Do obchodu donesou peníze a vymění je, za co potřebují. Tomu se říká nakupování. Toník si chtěl koupit lízátka – nejspíš jedno pro sebe a jedno pro svou menší sestřičku,“ vysvětloval Láďa. „To je sice hrozně zajímavé, pane Špačku, ale já jsem přišla o šperk,“ vypískla Pika. „Naštěstí mám doma ještě ty krásné korále. Ty si tedy snad můžu nechat, ne?“ „Ale, Piko, jak jsem říkal, ty korále jistě také někomu patří!“ namítal Láďa. Pika už nechtěla nic slyšet. Korále si vzít nenechá. Frnk a byla pryč.

